

vliv na újmu žalujících firem také jako na zákazníky. Zdali si žalovaný nebo osoby, které za něho jednaly, uvědomily všechny vyličené důsledky, nepadá zatím na váhu.

Závadnost obsahu rozšiřovaného zápisu jest ovšem již dána jak jeho obsahem, tak jeho rozesláním oněm obchodním zástupcům žalovaného a nenastala teprve tím, že se dostal na vědomost dalším osobám, pro které snad podle úmyslu řišířovatelů určen nebyl; nerozhoduje, jakým způsobem se dostal na vědomost žalující firmy. Žalovaný nemá pravdu, míní-li, že by šlo o omezení volné soutěže anebo že by šlo o ochranu průmyslové špionáže.

Ani dovolání žalujících firem není oprávněno. Také v otázce odškodného za utrpěné příkoří a jiné osobní újmy jest přihlížeti ke konkrétním okolnostem souzeného případu. V souzené věci nebylo dokázáno, že ony údaje skutečně pronikly do veřejnosti a že jimi skutečně dobrá pověst podniků žalujících anebo jejich zboží nějak utrpěla. Sama možnost takové újmy, kterou žalobkyně v dovolání dovozují jak co do důvodu, tak také co do výše z rozsahu obratu, nestačí k přiznání odškodného. K nápravě dostačí tu podle okolností souzeného případu zatím odvolání závadných údajů.

Čís. 16966.

Měl-li zaměstnanec čs. státních drah (autorisovaný civilní inženýr) ve výslužbě opětuující se, třebas co do výše kolísající, stálý příjem z činnosti znalecké pro různé úřady a soudy, lze mu snížit výplatu jeho odpočivných požitků o polovinu jeho výdělečného příjmu podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. z. a n. Nerozhoduje, že nebyl stálým soudním znalcem ve smyslu civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, Rv I 527/38.)

Žalobci jako železničnímu radovi ČSD. v. v. byla výměrem ředitelství státních drah v P. ze dne 11. září 1935 snížena výplata jeho odpočivných požitků za rok 1934 podle § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. z. a n. o polovinu jeho výdělečného příjmu 10.796 Kč v témž roce dani důchodové podrobeného, t. j. o 5.398 Kč, aniž tím úhrn jeho odpočivných platů a výdělečného příjmu klesl pod částku 24.000 Kč, nepočítajíc do ní výchovné 1.500 Kč, které žalobce kromě pense a jednotného drahotního přídavku v tom roce dostal. Tvrdě, že uvedené snížení není oprávněno, ježto žalobce nemá stálého výdělečného příjmu ve smyslu řečeného zákonného ustanovení, nýbrž že jde u něho jen o příjem nezaručený, nahodilý a příležitostný, ježto žalobce je sice autorisovaným civilním inženýrem, nepodniká však žádných staveb nebo podobně, nýbrž podává toliko úřadům neb stranám na jejich žádost v určitých případech posudky za honoráře v částkách zcela nepravdělných, nezaru-

čených a závislých na tom, zda v jednotlivém případě se strana neb úřad na něho obrátí, domáhá se žalobce, jenž se marně domáhal nápravy nejprve pořadem správních stolic, žalobou na Československém státě zaplacení 5.000 Kč s přísl. N i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatel vidí nesprávné posouzení věci po právní stránce v tom, že prvý soud, ačkoliv zjistil, že žalobce měl již od roku 1931 každoročně výdělečný příjem podléhající dani důchodové, přece dospěl k závěru, zcela opačnému, že totiž nejde o příjem stálý a že se tudíž na souzený případ nevztahuje § 7 vlád. nař. ze dne 22. prosince 1933, č. 252 Sb. z. a n. Právě uvedený paragraf stanoví, že má-li poživatel státního odpočivného platu vedle odpočivných platů stálý výdělečný příjem podrobený dani důchodové, snižuje se výplata odpočivných platů o polovinu částky výdělečného příjmu. Že u žalobce šlo o příjem výdělečný dani důchodové podrobený, o tom nebude sporu. Jde pouze o to, zda je možno žalobcův příjem ze znalecké činnosti pokládati za příjem stálý. Prvý soud zjistil, že žalobce jako autorisovaný civilní inženýr obdržel na znalečném v roce 1931 částku 30.203 Kč, v roce 1932 částku 39.743 Kč, v roce 1933 částku 15.485 Kč, v roce 1934 částku 10.796 Kč a v roce 1935 částku 6.233 Kč. Uvedené příjmy ze znalectví nebyly nijak zabezpečeny, nýbrž záleželo na tom, zda bude žalobce v jednotlivém případě za znalce buď jednotlivcem, nebo úřadem povolán. Z porovnání příjmů v jednotlivých letech vychází najevo, že příjem v roce 1935 nedosahoval ani jedné šestiny příjmu dosaženého v roce 1932. Nejde tedy o nějaký trvalý příjem žalobcův, nýbrž o příjem, který třeba do jednoho nebo dvou let může buď úplně zmizeti, nebo klesnouti na minimum. Z toho, že žalobce po dobu pěti let měl ze znalecké činnosti příjmy velmi různé výše, nelze usouditi, že příjem ze znalectví je jeho příjmem stálým. Je sice pravda, že výdělečný příjem advokátů, lékařů a lidí jiných příbuzných odvětví jest též závislý na zcela nahodilých okolnostech, ale rozdíl je v tom, že advokáti, lékaři a pod. vykonávají advokacii, lékařskou praxi a pod. jako své hlavní zaměstnání a mohou jí věnovati veškeré své síly, kdežto u pensionované osoby může jíti jen o zaměstnání vedlejší, poněvadž zpravidla není již k nějakému pravidelnému zaměstnání schopna. Žalovaný ani netvrdil, že by byl žalobce ustanoven stálým znalcem, nýbrž uvádí, že příjmy žalobcovy ze znalectví mají znak stálosti, jelikož plynou žalobci již od roku 1931 každý rok stále se opětuujícím způsobem. Již shora bylo uvedeno, že žalobcovy příjmy ze znalectví, třebas se opakovaly po několik let, jsou tak měnivé, že jim nelze přiznati znak stálosti. Jestliže žalovaný tvrdí, že předpisem § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. z. a n. chtěl zákonodárce postihnouti vedle jiných výdělečných činností, vykonávaných poživateli státního odpočivného platu, též takovou činnost, o jakou jde u žalobce, a to proto, aby těmto poživatelům zásadně jednak zabránil stálou výdělečnou činnost, jednak aby ji ztížil, aby neubírali možnosti výdělečného zaměstnání osobám jiným, nemajícím jiného životního zabezpečení, jest na to odvětiti, že

úmyslem zákonodárcovým zajisté nebylo, aby poživatel státního odpočivného platu v onom nároku, kterého nabyli dlouholetým placením pensijních příspěvků, zkrátil tam, kde poživatel vykonává příležitostné nějaké práce, aby mohl splnit povinnosti, jež mu zákon ukládá, nebo které smluvně převzal. Ovšem tam, kde poživatel státního odpočivného platu má stálé a trvalé zaměstnání, z něhož má stálý příjem, platí ustanovení § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. z. a n., neboť tím je dokázáno, že ačkoli je poživatel státního odpočivného platu v penzi, jest ještě schopen, aby byl ještě trvale zaměstnán a tím se postaral o stálý výdělek. Takový znak trvalosti práce žalobcovy však v souzené věci nemají a proto první soud právem žalobě vyhověl.

N e j v y š š í s o u d k dovolání, jež odvolací soud prohlásil za přípustné pro zásadní význam svého rozhodnutí (§ 502, odst. 3, c. ř. s. v novém znění), zamítl žalobu.

D ů v o d y:

Ve sporu jde jen o to, zda výdělečný příjem žalobcův v roce 1934 byl ve smyslu dotčeného zákonného předpisu s t á l ý. Bylo zjištěno, že žalobce jest autorisovaným civilním inženýrem a že z této své činnosti měl příjem, dani důchodové podrobený, a to v roce 1931 30.203 Kč, v roce 1932 39.743 Kč, v roce 1933 15.485 Kč a v roce 1934 10.796 Kč a že posléze uvedený příjem měl žalobce výhradně ze své činnosti znalce pro různé úřady a soudy, za kterou dostal v roce 1934 celkem 17.593 Kč 10 h, z nichž částka 6.796 Kč připadla na režijní výlohy. Z toho zjištění plyne, že šlo o s t á l ý výdělečný příjem, n e b o ť s e o d r o k u 1931 k a ť d o r o č n ě o p a k o v a l, t ř e b a s v r ů z n ě v ý š i. Výdělečné zaměstnání žalobcovo v letech 1931 až 1934 nelze pokládati za vedlejší nebo příležitostné jen proto, že je vykonával jako pensista, a nezáleží ani na stupni jeho tehdejší způsobilosti k němu, nýbrž jen na stálosti jeho příjmu z něho. Z téhož důvodu není ani rozhodující, že výdělečný příjem žalobcův v roce 1934 plynul jen z jeho činnosti jako znalce a že žalobce nebyl ustanoven s t á l ý m znalcem soudů a úřadů, jimž na jejich vyzvání podával své posudky nebo konal jiné znalecké úkony (přezkoumání propočtu, přezkoumání projektu, odhad, funkce rozhodce). Protože v souzené věci jde jen o správnost snížení žalobcových odpočivných platů v roce 1934, lze při zkoumání stálosti jeho tehdejšího výdělečného příjmu přihlížeti jen k době do roku 1934, čítaje v to i rok 1934, naproti tomu nezáleží na tom, zda jeho výdělečný příjem mohl později klesnouti nebo zaniknouti, ani na tom, zda také skutečně později klesl nebo zanikl. Nerozhoduje ani, že žalobcův výdělečný příjem nebyl zabezpečen a že závisel jen na tom, zdali žalobce byl v jednotlivých případech za znalce soudem neb úřadem povolán, neboť stačí, že byl ve skutečnosti od soudů a úřadů za znalce opět a opět povoláván a že měl z toho stále se opětuující příjem. Protože tudíž, jak bylo vyloženo, byl žalobcův výdělečný příjem v roce

1934 stálý a byly tu i ostatní podmínky § 7 vlád. nař. č. 252/1933 Sb. z. a n. pro snížení žalobcových odpočivných platů v témž roce, bylo změnění rozsudky nižších soudů, vyhovující žalobě o vrácení učiněné srážky v omezené výši 5.000 Kč s přísl., a žalobu zamítnouti.

Čís. 16967.

Výpověď' nájemního nebo pachtovního poměru musí býti jasná, určitá a nepodmíněná.

Nejde o platnou výpověď' ve smyslu §§ 560 a dalších c. ř. s., je-li dána »pro případ, že by nájemník nesouhlasil s novou úpravou nájemného«. Proti takovéto výpovědi není třeba podávati námítky.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, Rv I 1244/38.)

Žalující spoluvlastníci domu č. p. 352 v P. oznámili žalované doporučeným dopisem z 1. července 1937 nejprve, že upravují, počínaje 1. říjnem 1937, nájemné na částku 2.800 Kč, a dodali, že »v případě, že by s touto úpravou žalovaná nesouhlasila, že jí dávají výpověď' k 30. září 1937 a k stěhování do 14. října 1937«. Dne 14. října 1937 složila žalovaná do soudního deposita 207 Kč. Více nezaplatila. O výši nájemného nebylo jednáno. Teprve při jednání před soudem žalovaná projevila ochotu platiti nájemné 2.800 Kč ročně, kdežto před tím výslovně neprohlásila ani, že bude platiti zvýšené nájemné, ani že je platiti nebude. Ježto žalovaná nepodala ani námitek, ani se nevystěhovala, domáhají se žalobci na žalované žalobou vyklizení a odevzdání naja-tého bytu. Soud první stolice uznal podle žaloby, O d v o l a c í s o u d zamítl žalobu. D ů v o d y: Jde o to, zda projev obsažený v dopise žalobců z 1. července 1937, který žalobci označují jako výpověď', kdežto žalovaná mu tuto povahu upírá, mohl míti ten právní účinek, že nebyly-li proti němu podány námítky, byl jím nájemní poměr zrušen, či jinými slovy, lze-li jej pokládati za platnou výpověď' (§ 1116 obč. zák. a § 566 c. ř. s.). Třebaže zákon nevyžaduje zvláštní formy pro mimosoudní výpověď', pokud nemá býti exekucním titulem (§ 565 c. ř. s.), přece už z její povahy jako jednostranného aktu, směřujícího k zrušení nájemního poměru, vyplývá, že nesmí zavdávati svým obsahem podnět k pochybnostem o tom, že a od které doby má nájemní poměr býti zrušen. Uváží-li se celý shora vylíčený skutkový podklad, nelze podle názoru odvolacího soudu tvrditi, že v době, kdy žalobci učinili projev o výpovědi v onom dopise a kdy dopis ten adresátky došel, a od té doby až do 14. října 1937, bylo z něho zřejmé, že se skutečně dává výpověď'. Podle obsahu řečeného dopisu dává se jím výpověď' »pro ten případ, že žalovaná nebude s ohlášenou úpravou činže souhlasiti«. Ježto nájemné bylo splatné 5. října, mohlo k dohodě o zvýšení činže dojíti také až skutečným plněním, to jest zaplacením zvýšeného